

אילנה אלון מנתחת את החלטת השופטת שרה סירוטה (מימין) ומגיעה למסקנה שיש בה רמזים למה שיהיה פסק הדין במישפט הסנסציוני על פרשת „הפגישה הלילית“

ואם לחיפוש האמת התכוונו, מדוע משמשת עדותו של אוולאי במצ"ח מחסום?

● **לגבי עורכי-הדין ארנון:** כא- מור, לא אמר עורכי-הדין ארנון דבר במהלך הישיבה, ועל כך משתית סני- גרור את הגנתו... צר לי כי לא אוכל להוציא מכלל שאילוי הצטרף בפגישה. לא אוכל לפטור אותו ממתן הסבר. דו"ר קא משום שהוא היה הנכבד בחבורה, ונתן לפגישה מראה של מכובדות. יתכן שניצלו את תמימותו וריחוקו מן העני- ין. אולם מוטלת עליו חובה להסביר כיצד נטל חלק בישיבה, שבה נוכחותו לא היתה פסיבית, ועצם כתיבת הפר- טיבל מוכיחה זאת...

לא מצאתי הבדל מבחינת נוסח החוק בין מי שמסר הודעה ובין מי שעומד למסרה. ואם היה מדוע לצורך להפסיק את הפגישה, מדוע לא קודם, למשמע דיברי עורכי-הדין כספי בעניין חקירת מצ"ח?

לכאורה הוכיחה התביעה את היסוד הפיסי של הטרדה. בהצעות לשנות את עדותו של אוולאי וגרימת אי-נוחות על-ידי דיברי מצ"ח עמר שהוא שקרן. הצעתו של בן-עמי ובלור להגמיש עמ' דה, ביטולו של העד בדיברי בלור, דיבריו של עורכי-הדין כספי „אתה שומע מה שיוסר אומר“?

האם אין בכל אלה כדי להטריד? כלום אין הטרדה בכך שאומרים לאדם לשנות עדותו, כאשר הוא מאמין שהוא דובר אמת?

● **לגבי עורכי-הדין בלור:** בישיבה לא היו שלושה מחנות או שני מחנות, היה מחנה אחד מול אוולאי. מדבר זה משתקף מהפרטיבל, חוץ מעורכי-דין ארנון ועמר, שלא נטלו חלק בשיחה. המחויבות של בלור היתה כלפי בן-עמי ופחות כלפי אוולאי.

● **לגבי עורכי-הדין רם כספי:** לפני הפגישה היתנה כספי תנאים שכו- נו „תנאי כספי“: שהפגישה תיירך אצל עורכי-דין ניטל, ושאוולאי יהיה מיי- צג על-ידי עורכי-דיו. כספי נלכד בלשון נו באמרו אוולאי: „אתה שומע מה שיוסר אומר“?

עורכי-דין כספי הוא שמבקש את חקירת מצ"ח, ועליכן לא ברור כיצד חשב שהפגישה לגיטימית. ועליכן הוא עצמו תמה, ומשיב בהודעתו במישטה כי הפגישה באה על רקע שח"כ עמר אמר לו שאוולאי רוצה לאמר דברים שמתייחסים למה שפורסם בעיתונות, והוא האמין, לתומו, כי אמנם כך פני הדברים. הוא מרגיש כי לא ידע שנפ- תה כבר חקירה.

אין תמה כי בנסיבות המיקרה הת- ייחסה התובעת, הגב' מרים רוזנטל, בספקנות לקיום „תנאי כספי“. גם אני סבורה כי בנסיבות המיקרה מטיב היה עורכי-דין כספי אלמלא כינס את הישי- בה כלל, כאשר המפתח — „ניתנה הור- ראה למצ"ח לחקור“ — נמצא בדי. ועם ידיעה זו — מה לי תנאים אלה או אחרים? הכל נראה כפארסה.

השתדלות לא לתת מישקל לפירסור מים בעיתונות לגבי אותם נאשמים עם שלא הוכח ישירות כי קראו אותם. עם זאת... תמוה שבאותו בוקר גורלי של הפגישה הלילית לא ראה עיתון ולא שת ליבו להודעה בני-עמי. כי העד אוולאי נעלם מן החקירה... אבל ברור לכל בדיברירב שפליאה היא כי ח"כ עמר, שכל ידיעה עיתונאית הקשרה בו מגיעה להידעתו, והוא מניב עליה במהירות — לא ראה את העיתון.

בנסיבות אלה, אף כי אין חוקה שכולם קוראים עיתונים, לגבי אנשים שהוכח בראיות אחרות שהם עיתנים לנכתב בעיתונים, מעוררת אי-ידיעתם הסלקטיבית סימני-שאלה, וכל אלה מצטברים לראיות האחרות של התבי- עה.

ארת השאלה: הסכמה מהי? אוולאי אמר: „הרגשתי לחוץ... נוכח חות כולם הלחיצה אותי“. הוא גם טען כי לא הרגיש שעורכי-הדין בלור מגן עליו. אלא שהוא נכנע לרצונו של מעבירו בן-עמי, מחשש לפיטוריו.

חוץ מעורכי-הדין ארנון וח"כ עמר, כל אחד מהנוכחים משתקף בפרטיבל כמי שאינו מבקש טובתו של אוולאי. גם אם המתלונן אומר כי הסכים, צריך לשקול בשלב של שקילת המהימנות איזה ערך יש לדבריו — כאשר בוחנים את התנאים האובייקטיביים ואת דיברי הנאשמים.

אוולאי לא אמר, מיד עם תחילת הפי- גישה, כי הוא נמצא בחקירת מצ"ח, כי סבר שכולם יודעים... הרי הוא נקטף

לטענתו, את הכתבה שבה הודיעו על חקירת מצ"ח את אוולאי (8.1.86), הוא לא ראה. גם למברסקי טוען כך, למרות ששעה שהוא והוכמן נגשו בסקאלה, לפני שהלכו לפגישה הלילית, ראו את העיתון וגיהכו...

לדעתי, הנאשמים עמר, למברסקי, יקים והוכמן אינם יכולים לבקש שלא יתבקשו לתת הסבר על נוכחותם בפי- גישה ועל פשר שאלותיהם. על פני הפרטיבל לא נזכר עמר, ואיני סבורה כי זה מעלה או מוריד אם שתק ובנוי- כחותו הטרידו ער, או שנטל חלק פעיל בהטרדה. אולם בן-עמי כבר העיר כי עמר אמר לאוולאי שהוא שקרן.

ראוי להרגיש כי לפני הימצא הפרי- טיבל של הפגישה, כל הנאשמים, כולל

הם צילצל מעבירו של אוולאי, יורם בן-עמי, ואמר כי אוולאי מכחיש כמה דברים בכתבה ומפחד מתביעת-דיבה. לדיבריהם השתתפו בפגישה הלילית כמשקיפים בלבד, ולא ידעו על חקירת מצ"ח.

תגובת עורכי-הדין שרגא בלור היתה כי הוא כופר בכל העובדות, מלבד בכך שהתבקש לייצג את אוולאי במישפט- דיבה אפשרי.

השאלות העיקריות העולות במיש- פט הן:

- האם הוטרה אוולאי?
- האם הוכיחה התביעה כי הנאש- מים היו מודעים לכך שהמתלונן בא לפגישה מתוך ציות למעסיקו — ובניגוד לרצונו?

שאוולאי הוטרה, לכאורה. לכל אחר מהנאשמים היה פסוק' שיש בו כדי להטרידו, קבעה השופטת בהחלטתה.

באשר להסכמתו של אוולאי לבוא לפגישה, קבעה השופטת כי עשה זאת מתוך ציות למעבירו, מחשש פן יפטר אותו. עצם הניפנוף בתביעת-הדיבה לפני אוולאי נראה לשופטת כלחץ פסול. היא קבעה כי אם שיכנע החוקר הפרטי למברסקי את בן-עמי להביא את אוולאי לפגישה בגלל תביעת-דיבה כזו, הרי שקיבל את שרותי בן-עמי בטי- ענות-כזב.

השופטת טיפלה גם בגירסתו של כל אחד מהנאשמים, וקבעה קביעות שונות גם לגביהן.

על עורכי-הדין ארנון, שנתן לפגישה מראה של מכובדות, אמרה השופטת כי יתכן שניצלו את תמימותו ואת ריחוקו מהפרשה, אך גם הוא חייב להשיב לאשמה.

על ח"כ עמר אמרה השופטת כי הוא אדם המודע היטב לכל מה שנכתב עליו בעיתונות, ועל כן מעוררת אי-ידיעתו הסלקטיבית ביום המיקרה סימני-שא- לה.

„לחשוף שקרים“

כ **עת מגיע** תור ראיות ההגנה. כל הנאשמים יעלו על דוכן-העדים כדי למסור את גירסתם, ואחרי-כך יע- מדו לחקירה נגדית של התובעת רוני- טל. יתכן כי בעדות זו יטיחו הנאש- מים אשמות שונות איש ברעהו, כדי להציל את עורם. מעתה הכדור בידי הסניגוריה.

להלן החלטתה של השופטת, בקיצורים מסוימים, בעיקר של החלקים המישפטיים הקשים: שיבעת הנאשמים הטיבו ככתב- האישום בכתב. עורכי-הדין רם כספי טען כי היה נכון לקיים את הפגישה בתנאים המוקדמים שהעמיד, נוכח ידי- עתו כי אלברט אוולאי ביקש את קיו- מה, והיה לו יסוד סביר להניח כי אזר לאי רצה לחשוף את השקרים שנאמרו בכתבה העיתונאית. זה תפקידו ושלי- חותו של עורכי-דין.

עורכי-הדין יגאל ארנון הגיב כך: ● עורכי-הדין כספי ביקש לקבוע פגישה במישפטי בשעה 6, בעניינו של ח"כ שלמה עמר...

● עד תחילת הפגישה אמר לי כספי כי עמר הושמץ על-ידי אחר אוולאי, החושש מתביעת-דיבה, ועל כן ביקש להיפגש עם עמר. כספי הסביר כי היתנה את הפגישה בכך שתיערך בנוכחות עורכי-דין ניטל, ובכך שאוולאי יביא את עורכי-הדין שלו איתו.

● מרביתם שנאמרו בפתיחת הפגי- שה, נודע לי שעמר ביקש כי העניין ייחקר, וניתנה הוראה למצ"ח לחקור. רשמתי את הפרטיבל...

● הפגישה ארכה זמן קצר, בשלב מסוים אמר אוולאי כי הוזמן לחקירה במצ"ח. ברצו זה הפסקתי את הפגישה. לא הטרתי ולא חברתי לאחרים במטרה להטריד את אוולאי...

● תגובתו של ח"כ שלמה עמר היתה כי הוא לא נטל חלק בדיון בפגישה, וכי הגיע לשם לפי דיברי אביטל למברסקי, כי אוולאי רצה להיפגש איתו, וכן לפי עצתו של עורכי-הדין רם כספי.

● תגובת החוקרים הפרטיים אביטל למברסקי, אהרון יקים וחברייגנד יוסי הוכמן היתה, כי החוקרים הפרטיים אס- פו חומר למסיבת-עיתונאים, עלימנת להיום את הכתבה שפורסמה כדבר השוחר שנתן עמר כדי לשנות את שרותי-המילואים שלו בלבנון. לדיבריי-

כך הם ישבו מסביב לשולחן: סדר-הישיבה בפגישה הלילית

מהחקירה, נלקח לתל-אביב, מעבירו קורא בעיתון יחד עם למברסקי והוכמן כי מחפשים אותו (ואת אוולאי), הדבר מתפרסם בכלי-התיקשורת, ואף-על-פיכך הוא שריו במחיצת קבוצת-אנשים כבודה, שני קציני-מישטרה, שלושה עורכי-דין, והמסטיק שלו וח"כ עמר. ברור מה עובר במוחו של איש צעיר זה. מדוע שיעלה על דעתו שאין יודעים שהוא באמצע חקירה?

כל הסניגורים נאחו בהבדל הסמני טי שבין דיברי עורכי-דין כספי בפרטי- בל, שלפיהם פנה עמר וביקש חקירת מצ"ח, ובין דיברי אוולאי בסוף הישיבה כי הוא כבר נחקר במצ"ח. מבחינת עבירת ההטרדה אין זה משנה אם האיש נחקר ואם הוא עומד להיחקר.

כאמור, די בתוכנו של הפרטיבל כדי להצביע כי אוולאי הוטרה לכאורה. לכל אחד מהנאשמים, פסוק' שיש בו כדי להטרידו. הסבריהם המהירים של סניגוריהם של הנאשמים אינם יכולים לעמוד במקום הסברם בבית-המישפט...

עורכי-הדין כספי ובלור, טענו כי מיד כהתחלה, לאחר שיחה קצרה, נודע להם שהעד נחקר במצ"ח, והחקירה הופסקה. וכך לדעתי ניכעו מצפוניהם. הנאשמים כולם הבינו כי אין זה תקין לשוחח עם עד לאחר שנפתחה חקירת מצ"ח.

עורכי-הדין כספי, ארנון ובלור טר- ענים כי מותר לעורכי-דין לשוחח עם עד או צד שכנגד, ובלבר שיחה מיוצג... אלא ששום תביעה אזרחית לא עמדה בפתח ועצם השימוש באפשרות להגשת תביעת-דיבה, לדעתי, מהווה לחץ פסול.

ואם למברסקי שיכנע את בן-עמי להביא את אוולאי בטענה של תביעת- דיבה, הרי שקיבל שרותי בן-עמי בטע- נות כזב.

הסכמה מהי?

מ **וסכם עלי** כי הסכמה שומטת את הבסיס מעבירת הטרדה, אבל נש-

● האם ידעו כי נחקר על-ידי מצ"ח?

ראיות התביעה

ח"כ עמר: התברר בחברים טובים, יקים ולמברסקי, אשר נחלצו לעז- רתו. ניתן ללמוד על הדרך הבוטת, ולפעמים מעליבה, שבה ביצעו את תפ- קידם, לעיתים קרובות בנוכחות עמר. בשירות אלה הם מנסים ליצור לאוולאי דימוי של שקרן, ושמים מילים בפי- העדים...

הנאשמים הללו לא היו באותו שלב חוקרים פרטיים (הם היו בתופשה מתפ- קידם כשוטרים). ולפי דעתי לא היתה להם כל הגנה מיקצועית. אחר העדים, עטיה, אומר כי „אז שלמה (ח"כ עמר) אמר, מה אפשר לעשות? זה אם אלברט (אוולאי) יחזור בו ממה שהתפרסם!“

עמר כותב מיכתב לשר-הביטחון, עוקב אחרי המתפרסם בעיתון, אולם